

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Bedřišky Sitenské a JUDr. Ivety Šaškové ve věci žalobce: **Sportovní areál Ještěd a.s.**, se sídlem v Liberci, Ještědská 202, IČ 25437941, zastoupený JUDr. Zdeňkem Holáskem, advokátem, se sídlem v Jablonci nad Nisou, ul. 28. října 31, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele žalované ze dne 28.6.2004, č.j. 2965/2500/2004/Šu/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí ústředního ředitele žalované ze dne 28.6.2004, č.j. 2965/2500/2004/Šu/Št, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce v Liberci, č.j. 059/25/04/BL ze dne 31.3.2004, kterým byla žalobci podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, uložena pokuta ve výši 20.000,-Kč, neboť žalobce jako prodávající diskriminoval spotřebitele a tím porušil povinnost vyplývající z § 6 zákona č. 634/1992 Sb., a jímž bylo citované rozhodnutí potvrzeno.

Citované rozhodnutí žalobce napadl v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení. Žalobce se domnívá, že správním rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, právní názor

správních orgánů je nesprávný. Namítal, že na rozdíl od správního orgánu má za to, že poskytováním slevy ve výši 15% z časové jízdenky na vlecích v areálu Ještěd pro osoby, které mají trvalý pobyt na území města Liberec, se nedopustil diskriminace spotřebitelů, nejedná se o stanovení „dvojích cen“. Naopak, žalobce stanovil svým ceníkem pro všechny typy časových jízdenek na svých vlecích v areálu Ještěd rovné ceny pro všechny spotřebitele, a to bez ohledu na domicil, státní příslušnost, barvu pleti, náboženské vyznání, jakož i kterékoliv jiné hledisko, které má na mysli čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ceník však umožňuje osobám, které mají trvalý pobyt v Liberci získat slevu. Na základě obchodní smlouvy mezi žalobcem a Statutárním městem Liberec, podle které žalobce dostal nemalé finanční prostředky formou provozní dotace, dostanou fyzické osoby, které na území města trvale bydlí a většinou zde platí daně a přispívají k naplnění příjmové stránky rozpočtu města, část těchto daní zpět ve formě bonusu – slevy. Podle názoru žalobce má poskytovaná sleva všechny atributy slevy rovné pro všechny, kteří objektivně splňují jisté kritérium pro její poskytnutí, kterým je trvalý pobyt v Liberci, resp. v jeho správním území. Žalobce je toho názoru, že sleva není nárokem jako taková sama o sobě, ale vždy za splnění určitých podmínek. Dokonce i ten, kdo chce mít výhodu slevy např. na práci prášek, musí zajít do obchodu, kde je sleva poskytována a tam jej zakoupit. Tím ovšem není diskriminován ten, kdo tam nezajde a nekoupí. Žalobce je názoru, že ani osoba s domicilem v jiné obci není diskriminována tím, že nedostane slevu, protože ani dospělý není diskriminován tím, že nemá slevu proto, že mu není méně než 15 let, není žákem základní nebo střední školy nebo není držitelem průkazu ZTP apod. Dokonce ani ten, kdo nesplňuje nárok na starobní nebo invalidní důchod není diskriminován tím, že nedostane slevu, ačkoli starobní či invalidní důchodce ji při platbě za leckterou službu obdrží. Podle názoru žalobce si žalovaný neuvědomuje skutečnost, že každá sleva implicitně, ať je poskytnuta více či méně sofistikovaným způsobem, v sobě má zakomponovanou jistou nerovnost, avšak není rozhodně diskriminací, a to přesto, že ne každý může slevy využít, protože není v rozporu s dobrými mravy. Žalobce zdůrazňuje, že zákaz diskriminace vyslovený v § 6 zákona č. 634/1992 Sb., nijak stanovením slevy pro občany s trvalým pobytem v Liberci neporušil. Je nerozhodné, jaká byla motivace poskytovatele služby nebo zboží pro poskytnutí slevy, avšak platí, že nesmí být v rozporu s dobrými mravy a tedy každý, kdo splní podmínky stanovené poskytovatelem služby, musí mít možnost slevy využít. Podle názoru žalobce, dotace poskytnutá obcí Liberec žalobci jakožto 100% dceřinné společnosti na provoz sportovního areálu Ještěd, má svůj sociální rozměr a je dostatečně dobrým důvodem v souladu s dobrými mravy pro poskytování slev občanům města, tj. osobám s trvalým pobytem a nenaplnuje pojem diskriminace.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když žalobce v podané žalobě neuvádí žádné nové skutečnosti. Správní orgán při výkladu pojmu dobré mravy a diskriminace spotřebitele užitých v § 6 zákona č. 634/1992 Sb. a při posuzování jednání žalobce, nevycházel pouze z vlastní úvahy, ale využil ústavní zákony (Listinu základních práv a svobod), jakož i rozhodovací pravomoc soudů (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6, sp.zn. 6 C 209/98). Zde bylo v obdobném případě rozhodnuto, že účtování vyšších cen cizincům (nebo-li poskytování slev občanům České republiky) je diskriminační. Při srovnání předmětné věci s diskriminací cizinců dvojími cenami, je v předmětné věci diskriminována mnohem větší skupina, nejen cizinci, ale i většina občanů České republiky. Nelze hovořit ani o neoprávněném zásahu státu do samostatné působnosti obce, neboť zákony musí dodržovat všechny subjekty a ani působnost samosprávného celku není neomezená, obec nemůže vykonávat samosprávu v rozporu se zákonem. Poskytování slev potřebným vrstvám pak nelze zaměňovat s předmětnou věcí. Sleva je poskytnuta důchodcům z objektivně zřejmého důvodu

nízké kupní síly, avšak pokud bude omezena pouze na důchodce s určitou národností, rasou či trvalým pobytem, bude se již jednat o diskriminaci. Za diskriminaci je třeba považovat uplatňování rozdílných obchodních podmínek, jimiž jsou někteří kupující zvýhodněni při plnění stejného charakteru. V daném případě bylo plnění pro všechny stejné (jízda na vleku), občané jiných obcí než Liberce, včetně cizinců, byli znevýhodněni tak, že nemohli získat slevu. Určitá kategorie obyvatel (mnohem početnější) byla omezena na svých právech při užívání služby tím, že se nemohla svobodně rozhodnout, zda splní podmínky pro čerpání slevy, rovnou byl této skupině spotřebitelů odepřen přístup k poskytnutí slevy, a to pouze na základě jejich trvalého pobytu, což je kritérium ne nepodobné státní příslušnosti, národnosti, příslušnosti k etnické menšině, apod.

K ústnímu jednání byl řádně a včas předvolán žalobce i jeho právní zástupce, oba se však bez omluvy k tomuto jednání nedostavili. Vzhledem ke skutečnosti, že nebyly shledány důvody pro odročení jednání, soud jednal v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce (ust. § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s.").

Žalovaná při ústním jednání setrvala na svém právním stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a žalobu navrhovala zamítnout.

Ze správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení věci právně významné skutečnosti.

Žalobci bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci diskriminace spotřebitele ve smyslu § 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a to na základě zjištění o porušení tohoto ustanovení u žalobce podle kontrolního protokolu České obchodní inspekce ze dne 2.2.2004 (oznámení České obchodní inspekce ze dne 5.3.2004, č.j. 059/04/SŘ, žalobci doručeno dne 10.3.2004).

Dne 2.2.2004 byl na základě podnětu spotřebitele v provozovně žalobce sepsán Českou obchodní inspekcí kontrolní protokol. Z tohoto protokolu vyplývá, že předmětem kontroly bylo mimo jiné dodržování zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Za žalobce se kontroly účastnil J. Z. [redacted] žalobce. V rámci kontroly bylo mimo jiné zjištěno, že při kontrolním nákupu celodenní jízdenky na lyžařský vlek v areálu Ještěd bylo prodávajícím na inspektorovi České obchodní inspekce Liberec požadováno předložit občanský průkaz, aby mohl ověřit zda má trvalé bydliště v Liberci. Poté byla inspektorovi poskytnuta sleva 15% a zaplatil 300,-Kč. Při nákupu stejné jízdenky inspektorem České obchodní inspekce, který má trvalé bydliště v Jablonci nad Nisou, sleva poskytnuta nebyla a zaplatil 350,-Kč. U okna pokladny byl umístěn na viditelném místě ceník, na kterém bylo mj. uváděno: „Bonus pro návštěvníky: Každý obyvatel města Liberec – 15% sleva na označené jízdenky S (po předložení OP – trvalý pobyt)“.

Žalobce se vyjádřil jak k provedené kontrole (podání ze dne 20.2.2004), tak i k zahájení správního řízení (podání ze dne 24.3.2004). Uvedl, že podle smlouvy o poskytování provozní a investiční dotace uzavřené se Statutárním městem Liberec, podle které předmětná sleva na časovém jízdném je kompenzována Statutárním městem Liberec, a to z městského rozpočtu, který významným podílem naplňují výnosy z daní, které platí fyzické osoby, které mají trvalé bydliště v Liberci. V předmětné věci nejde o diskriminaci spotřebitele ve smyslu § 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ale naopak na základě obchodní smlouvy mezi Statutárním městem Liberec a žalobcem dostávají fyzické

osoby, které na území města trvale bydlí, platí zde daně a přispívají k naplnění příjmové stránky rozpočtu města část těchto daní zpět ve formě slevy. jako diskriminační a tedy i takové, které je v rozporu s dobrými mravy, může být označeno jen takové jednání, které znevýhodňuje jednoho spotřebitele proti druhému, což se však v předmětné věci nestalo. Poskytnutí slevy není rovněž v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když mezi základní lidská práva rozhodně nepatří právo na stejnou cenu na lyžařském vleku.

Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorát v Liberci, ze dne 31.3.2004, č.j. 059/25/04/BL (prvostupňové správní rozhodnutí) byla žalobci podle § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, uložena pokuta ve výši 20.000,-Kč za porušení § 6 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. V odůvodnění rozhodnutí je mj. uvedeno, že správní orgán v průběhu dokazování dospěl k závěru, že kontrolovaná společnost (žalobce), byl v postavení prodávajícího, poskytování jízdy na lyžařských vlecích v areálu Ještěd bylo službou určenou k nabídce spotřebiteli, při které prodávající nesmí spotřebitele žádným způsobem diskriminovat. Správní orgán považuje stav zjištěný při kontrole dne 2.2.2004 za jeden z druhů cenové diskriminace spotřebitelů, neboť docházelo k rozlišování sobě rovných subjektů při poskytování služeb konečným spotřebitelům, které prodávala kontrolovaná společnost v postavení podnikatele. Zjištěný způsob poskytování bonusu na jízdence, založený na principu prokázání trvalého pobytu na území města Liberec byl i v rozporu s článkem 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ve kterém je vyjádřen nejobecnější zákaz jakékoliv diskriminace.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl ústřední ředitel žalované napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že poskytováním slevy na jízdenky na vleky osobám s trvalým pobytem v Liberci se žalobce dopustil diskriminace spotřebitelů, kteří nemají trvalý pobyt na území města Liberec. Ust. § 6 zákona o ochraně spotřebitele zakazuje prodávajícímu chování v rozporu s dobrými mravy, přičemž za jedno z chování, které je možno jednoznačně hodnotit jako chování proti dobrým mravům, zákon přímo stanoví diskriminaci spotřebitele. Za diskriminaci je třeba považovat uplatňování rozdílných obchodních podmínek, jimiž jsou někteří kupující znevýhodněni při plnění stejného charakteru. V daném případě bylo plnění pro všechny stejné – jízda na vleku, občané jiných obcí než Liberec, včetně cizinců, však byli znevýhodněni tak, že nemohli získat slevu. Určitá kategorie obyvatel, a to kategorie mnohem početnější, byla omezena na svých právech při užívání služby tím, že se nemohla svobodně rozhodnout, zda splní podmínky pro čerpání slevy, rovnou byl této skupině spotřebitelů odepřen přístup k poskytnutí slevy, a to pouze na základě jejich trvalého pobytu, což je kritérium ne nepodobné státní příslušnosti, národnosti, příslušnosti k etnické menšině apod. Statutární město Liberec může dle obecního zřízení v rámci své samostatné působnosti poskytovat dotace právnickým osobám působícím v oblasti sportu, nemůže však již jejich poskytování vázat na porušování zákona o ochraně spotřebitele. Úvahy žalobce o nerovném přístupu např. ke slevám na prací prášek či diskriminaci dospělých oproti žákům základních škol při poskytování slevy považuje odvolací správní orgán za absurdní. Sleva na prací prášek je poskytnuta všem bez rozdílu a je zcela na vůli spotřebitele, zda podmínky slevy splní. Otázka slevy pro žáky základní školy či pro držitele průkazu ZTP je dána jejich sociální potřebností a koresponduje s ústavními principy. Právo na rovný přístup spotřebitelů k poskytovaným službám nepatří mezi základní lidská práva a svobody, ale toto právo je stanoveno zákonem a zákaz diskriminace definovaný v Listině základních práv a svobod je nutno využít k výkladu zákazu diskriminace podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele.

Při ústním jednání soud doplnil dokazování čtením smlouvy o poskytnutí provozní dotace 7003/03/05, uzavřené mezi Statutárním městem Liberec a Sportovním areálem Ještěd, a.s., ze dne 31.1.2003, z níž je patrné, že žalobce obdržel provozní dotaci. Tato skutečnost nebyla mezi účastníky sporná a přímo s právním posouzení celé věci nesouvisí (jak bude uvedeno dále).

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a celou věc posoudil takto.

Podle § 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, se prodávající nesmí při prodeji výrobků a poskytování služeb chovat v rozporu s dobrými mravy; zejména nesmí žádným způsobem spotřebitele diskriminovat.

K žalobní námitce týkající se názoru žalobce, že v daném případě nešlo o praktikování tzv. dvojích cen, když naopak žalobce ceníkem pro všechny typy časových jízdenek na svých vlecích v areálu Ještěd stanovil rovné ceny pro všechny spotřebitele a pouze umožnil osobám, které mají trvalý pobyt v Liberci získat slevu a tím tak naplnil odpovědně svůj předmět podnikání a jednak obchodní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a Statutárním městem Liberec, je nutné uvést následující. S touto žalobní námitkou soud zásadně nesouhlasí. Není pravda, že v ceníku jízdného na vleky v areálu Ještěd byly uvedeny stejné ceny pro všechny potencionální spotřebitele, neboť sám ceník rozlišoval dvě odlišné skupiny obyvatel. Rozlišujícím kritériem byl trvalý pobyt ve městě Liberec, přičemž v ceníku bylo jednoznačně uvedeno, že osobě s trvalým pobytem v Liberci je poskytována sleva z jízdného. Šlo tak o uplatňování dvojí ceny, a to ve formě slevy pro určitou, předem vymezenou skupinu. Z hlediska dodržování zákona o ochraně spotřebitele, je pak smlouva o poskytování provozní a investiční dotace žalobci, uzavřená mezi žalobcem a Statutárním městem Liberec, zcela bez právního významu. Žalobce je společností soukromého (obchodního) práva, nikoliv veřejnoprávní korporací, a proto jeho hlavní činností je podnikání (tedy soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku – ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku). Skutečnost, že Statutární město Liberec je jediným akcionářem žalobce a poskytuje mu provozní dotace, na charakteru žalobce jako podnikatele nic nemění. Je pouze věcí a odpovědností samosprávy, jak naloží s veřejnými prostředky, jež spravuje, a pokud se rozhodne poskytnout finanční prostředky osobě práva soukromého (na místě je nutné připomenout, že pojem "dotace" není v tomto případě pozitivním právem nijak upraven, stejně jako pohříchu není závazně upraven režim poskytování těchto veřejných prostředků subjektům soukromého práva, na rozdíl od mnohých úprav zahraničních), sama tato skutečnost však nemůže změnit charakter žalobce. Argumentace žalobce, že občané města Liberec, kteří přispívají k naplnění příjmové stránky rozpočtu města, dostanou tímto postupem jistý bonus či slevu, je naprosto absurdní a v právním státě zcela neudržitelná. Zde se směšuje několik věcí, které spolu nijak nesouvisí. Všichni občané přispívají k naplnění příjmové stránky veřejných rozpočtů, nikoliv však na základě předpisu města či své dobrovolnosti, ale na základě právních předpisů. Veřejná správa nemůže libovolně bez příslušného zákonného zmocnění určit, že určitá část občanů obdrží část takto vybraných prostředků zpět. Statutární město Liberec je veřejnoprávní korporací, a příslušné prostředky tak sice představují jeho volné finanční prostředky jako samosprávného subjektu, v jejich použití je však město limitováno, neboť se nejedná o prostředky subjektu soukromého práva, ale o finanční prostředky veřejné, které musí být pod řádnou kontrolou veřejnosti. Proto s jejich nakládáním nelze postupovat zcela podle libovůle

města, ale v rámci právních předpisů. Pokud žalobce argumentuje tím, že část takto vybraných veřejných prostředků touto cestou vrací zpět občanům města Liberec, jedná se o naprosto nepřipustné nakládání s veřejnými prostředky bez jakéhokoliv zákonného zmocnění. Argumentace žalobce je však absurdní i z jiného pohledu. Pokud by město tímto způsobem poskytovalo finanční výhody z veřejného rozpočtu svým občanům, potom je bezesporu diskriminační, že tato výhoda je poskytnuta pouze těm občanům, kteří si zakoupí předplatní jízdenky do sportovního areálu, kdežto jiní občané k takové výhodě přístup nemají, ač i oni přispívají k naplnění příjmové stránky rozpočtu města.

K hlavní námitce žalobce, že v daném případě nešlo o diskriminaci spotřebitele, je třeba uvést následující. Zákon o ochraně spotřebitele v § 6 zcela jednoznačně stanoví, že se prodávající nesmí při poskytování služeb chovat v rozporu s dobrými mravy, přičemž klade důraz na diskriminaci spotřebitele, když zakazuje diskriminaci jako jednu z forem chování v rozporu s dobrými mravy. Diskriminací v tomto případě je nutné rozumět takovému jednání, kdy se spotřebitel nemůže v daném okamžiku sám o své vůli rozhodnout, jakou službu si zakoupí, neboť za stejný produkt (službu) je jedné skupině spotřebitelů účtována cena jiná, než jiné skupině spotřebitelů.

Nejobecnější zákaz jakékoliv diskriminace je uveden v první větě čl. 1 Listiny základních práv a svobod, kde se stanoví, že lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i právech. V čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení. Základní zaručené právo na rovnost práv je tedy zaručeno všem bez rozdílu „jiného postavení“, jímž je i trvalý pobyt. Diskriminací je rozlišování sobě rovných subjektů, jež některé z posuzovaných subjektů poškozují, jde o znevážení rovnosti a popírání a omezování práv těchto navzájem si rovných subjektů. V případě spotřebitelů nutno vycházet z jejich zcela totožného postavení. Žádný z nich by proto neměl být zvýhodňován či znevýhodňován na úkor druhých. Pokud tedy byla v daném případě poskytována sleva a tudíž byla účtována jiná cena za stejnou poskytnutou službu předem určené, striktně vymezené skupině spotřebitelů mající trvalý pobyt na území města Liberec, šlo jednoznačně o diskriminaci. Podmínka pro dosažení slevy byla nastavena tak, že předem diskriminovala spotřebitele nemající trvalý pobyt v městě Liberci, neboť ti v žádném případě nemohli dosáhnout zvýhodněné služby. Pokud žalobce argumentuje tím, že poskytování slevy žákům základních škol či důchodcům diskriminuje obyvatele, kteří do těchto skupin nepatří, tak lze uvést, že se jedná o zcela specifické skupiny obyvatel, kde je poskytnutí slevy dáno sociální potřebností a tyto výhody jsou odůvodněné obecně sdílenými civilizačními hodnotami. Tyto výhody pak zahrnují ponejvíce tzv. veřejné služby, tedy takové služby, kde dlouhodobý veřejný zájem výrazně převyšuje momentální individuální zájmy jiných skupin obyvatelstva. Poskytnutí slevy na služby do sportovního areálu skupině spotřebitelů mající trvalý pobyt v městě Liberci zjevně charakter sociální potřebnosti nemá, neboť se jedná o zbytečné potřeby (trávení volného času), jejichž čerpání nemá bezprostřední vliv na kvalitu života.

Právní názor žalobce, že úvaha správních orgánů je logicky obrácená, je dosti nezřetelně a nekonzistentně formulován. Podstatné v dané věci je skutečnost, že v dané chvíli spotřebitel nemohl sám rozhodnout o tom, zda za stejnou poskytovanou službu zaplatí cenu vyšší či nižší. Splnění určité podmínky pro poskytnutí slevy na stejný produkt tak nemohl spotřebitel svým jednáním nijak ovlivnit. Tím došlo k jeho diskriminaci podle zákona o ochraně spotřebitele.

Lze tedy shrnout, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že správní orgány věc posoudily dostatečně, ze skutkových zjištění vyvodily logickou úvahou správné závěry, které následně přiléhavě právně posoudily a svůj právní názor řádně a konkrétně zdůvodnily. Soud s tímto právním názorem správního orgánů souhlasí, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. s.ř.s., když žalovanému, jako účastníku, který měl ve věci plný úspěch, tyto náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou (2) týdnů po doručení rozhodnutí podat kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím soudu podepsaného. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 23. listopadu 2005

JUDr. Ladislav Heitmáněk
předseda senátu